

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 21 ΜΑΪΟΥ 1938

ΑΡΙΘ 20

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Εἶνε ὁμολογουμένως ἀξιοθαύμαστον πῶς ὁ ἄνθρωπος, εὐρισκόμενος μεταξὺ δύο ἀντιθέτων μυστηριωδῶν κόσμων, τοῦ κόσμου τῶν εὐεργετικῶν δι' αὐτὸν ἐκδηλώσεων καὶ τοῦ κόσμου τῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ θανάτου, ὄχι μόνον δὲν περιπίπτει εἰς ἀδιέξοδον καὶ ὀριστικὴν σύγχυσιν, ἀλλὰ καὶ δύναται νὰ αὐτοσυγκεντρωθῇ καὶ νὰ ἐμφιλοσοφήσῃ ἐπὶ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν φαινομένων τῆς φύσεως καὶ τῆς ζωῆς κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ ἀρυσθῇ ὠρισμένας θεμελιώδεις ἀληθείας ἐκ τῆς θεωρίας τοῦ κόσμου καὶ ἑαυτοῦ. Οἱ δύο ἀντίθετοι κόσμοι μὲ τὰς συγκρουόμενας ἐκδηλώσεις των θὰ ἦσαν, πράγματι, ἱκανοὶ νὰ τὸν περιεγάγουν εἰς ἀμηχανίαν. Ἴδου ἀφ' ἑνὸς ὁ κόσμος τῆς τάξεως, τῆς ἁρμονίας, τοῦ κάλλους, τῆς ἀντιστοιχίας, τῆς σκοπιμότητος καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ὁ ὁποῖος διὰ τῶν εὐεργετικῶν ἐκδηλώσεών του προκαλεῖ τὸν θαυμασμόν διὰ τὴν ἦν παρ' αὐτοῦ ἀκούει ὁ ἄνθρωπος γλῶσσαν τῆς ὑπεριότητος σοφίας καὶ ἀγαθότητος. Ἄλλ' ἰδοὺ, ἐξ ἄλλου, καὶ ὁ παράλληλος κόσμος τῆς καταστρεπτικῆς ἐκδηλώσεως τῶν ἀμειλίκτων, ἀσυνειδήτων καὶ τυφλῶν φυσικῶν νόμων, τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ ἢ βλοσυρὰ ὄψις, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκσφενδονίζονται μάλιστα καὶ ἀπέναντι τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖ εὐσάλεπτον καὶ εὐθραυστον κάλαμον, ἐφ' ὅσον ἡ ζωὴ του εἶνε ἐξαιμιον τῶν ἰδιοτροπιῶν τῆς φύσεως, ἐν τοῖς κόλποις τῆς ὁποίας διεξάγει ἔντονον καὶ ὀδυνηρὸν βιωτικὸν ἀγῶνα πλήρη θλίψεων καὶ δοκιμασιῶν. Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν εὐρίσκει μὲς δύο ἀκρῶς ἀντιθέτων κόσμων: τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀταξίας, τῆς δημιουργίας καὶ τῆς καταστροφῆς, τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ἀσυνειδησίας, τῆς προνοίας καὶ τῆς εἰμαρμένης, τὸν μὲν γόνιμον εἰς θησαυροὺς, τὸν δὲ γόνιμον εἰς καταστροφάς.

Παρὰ ταῦτα, ὁ ἄνθρωπος κατορθώνει νὰ εὐρίσκη ἑαυτὸν καὶ νὰ προσανατολισθῇ μὲ λογικὴν καὶ ψυχικὴν ἡρεμίαν πρὸς τὸν ἀντινομικὸν αὐτὸν κόσμον. Εἰς τοῦτο δὲ τὸν βοηθεῖ τὸ ἔμφυτον εἰς αὐτὸν θρησκευτικὸν συναίσθημα, ὁ διὰ τῆς συνειδήσεως ἐκφραζόμενος ἔγγενής ἠθικὸς νόμος καὶ ἡ καρδιά του.

Τὸ θρησκευτικὸν του συναίσθημα ἀποτελεῖ τὴν κυρίαν τῆς ὑποστάσεώς του πηξίδα δι' αὐτοῦ προσομοιάζει πρὸς τὸν ἥλιον, ὁ ὁποῖος στρέφεται πάντοτε πρὸς τὸν ἥλιον—τὸν Θεόν· εἶνε ἔμφυτον ἰδιότυπον, αὐθόρμητον καὶ ἄμεσον, ἀποτελοῦν τὸν μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου δεσμόν, δι' αὐτοῦ δὲ ὁ ἄνθρωπος, ἀποκαλύπτων τὸν Θεὸν ἐν τῇ

φύσει καὶ τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀκούει τὴν ἀλήθειαν ὅτι ὁ Θεὸς καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶνε δι' ἀλλήλους, ὅτι δηλαδὴ τὸ εἶνε ἀρρήκτως συνδεδεμένοι οὕτως, ὥστε ἡ φυσικὴ τοῦ δευτέρου στάσις νὰ ἦνε ἡ πρὸς τὸν πρῶτον στροφή.

Δευτέρα ἔρχεται ἡ συνείδησις, ἡ ἐξαγγέλλουσα εἰς τὸν ἄνθρωπον τί τὸ ἀγαθὸν καὶ τί τὸ κακόν, καὶ πῶς τὸ μὲν πρῶτον πρακτέον, τὸ δὲ δεύτερον φευκτέον. Εἶνε ἡ γνῶσις τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἠθικοῦ κόσμου διὰ τῆς εἰς τὸ καθῆκον ὑπακοῆς, ἧτοι τῆς συμμορφώσεως πρὸς τὴν θεῖαν ἐν τῇ συνειδήσει προστακτικὴν ἢ συνείδησις, ἐπιμένως, ὑποδεικνύει τὰς συνθήκας, τοὺς ὅρους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους εἶνε δυνατὸς ὁ ὑπὸ τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος ἐκφραζόμενος δεσμὸς τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν.

Ἔρχεται ἔπειτα ἡ καρδιά, τῆς ὁποίας τὸ αἶτημα εἶνε ἡ εὐδαμονία, ταύτην ὅμως δὲν εὐρίσκει ἐν ταύτῃ τῇ ζωῇ, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ πέραν τοῦ τάφου ἀθανασίᾳ. Ἡ ἀθανασία ὅμως εἶνε ἀχώριστος ἀπὸ τὴν πίστιν εἰς Θεὸν ζῶντα καὶ Νομοθέτην Δημιουργόν. Ἡ καρδιά, λοιπόν, ἀποτελοῦσα καὶ αὐτὴ στοιχεῖον παραπέμπον τὸν κάτοχόν της εἰς τὸν Θεὸν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος καὶ τῆς συνειδήσεως, ὡς παραπέμπουσα εἰς τὴν ἀθανασίαν, δύναται νὰ χαρακτηρησθῇ ὡς «ἔξοδος ζωῆς», δείκτης τῆς μόνης ἀληθοῦς ἀνθρωπίνης ἐπιχατολογίας.

Οὕτω, ἡ θρησκευτικότης τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου, ἡ συνείδησις αὐτοῦ καὶ ἡ καρδιά ἀποτελοῦν τὸ σύνολον τῶν λογικῶν καὶ ἠθικῶν παρορμησέων του, αἵτινες ἐν τῷ μέσῳ τῆς συγχύσεως καὶ τῆς ἐμπλοκῆς τῶν δύο ἀντιθέτων κόσμων δύναται νὰ ὀδηγήσουν νὰ εὐρη τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ἀληθείας. Ἡ ἀλήθεια δὲ αὕτη εἶνε τῆς φυσικῆς θρησκείας ἀλήθεια, ὡς προερχομένη ἐκ τῆς φυσικῆς ἀποκαλύψεως. Καὶ διαστρέφεται μὲν πολλάκις ἡ ἀλήθεια αὕτη ἀπὸ διάφορα ρεύματα ἰδεῶν, ὅπως π.χ. ἡ φυσιοκρατία, ὁ ὕλισμος κτλ., ἀλλ' ἀνεξαργήτως τοῦ ὅτι εἶνε στοιχειῶδες τοῦ ἀνθρώπου καθῆκον πρὸς τὸν δημιουργόν καὶ προνοητὴν Θεόν, εἶνε τόσον σύμφωνος πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ὥστε νὰ ἐκφράζεται εἰς τὰς θρησκευτικὰς νοσταλγίας καὶ τὰς ἐπιστροφὰς πρὸς καιρὸν θρησκευτικῶς παραπλανηθέντων οὐ μόνον κοινῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ μεγάλων ποιητῶν καὶ φιλοσόφων, νὰ ἀποδεικνύεται δὲ ἀπὸ τὴν μακρὰν κοινωνικὴν πείραν, ὅτι δὲν εἴμπορεῖ νὰ σταθῇ κοινωνία ἀθρησκείας, διότι ὅπου δὲν πιστεύεται ὁ Θεός, ἐκεῖ ἐπακολουθεῖ ἠθικὴ ἀναρχία καὶ ψυχικὴ θηριωδία καὶ παρακμὴ καὶ διάλυσις.

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΓΕΝΕΣΙΣ

Γ. Ὁ Ἰακώβ ἐγκαθίσταται οἰκογενειακῶς εἰς Αἴγυπτον (Γενέσ. 46.1-50,26)

I. Ἡ ἄφιξις τοῦ πατριάρχου Ἰακώβ εἰς Αἴγυπτον. Γενέσ. 46,1-34. 1ον. Ἀναχώρησις ἐκ Χαναάν κατόπιν ἀνανεώσεως τῶν θεῶν Ἐπαγγελιῶν, στ.1-7. α.) Τὸ δράμα ἐν Βηρσαβέ, στ. 1-4. Πρβλ. Γενέσ. 21,33.26,25. β.) Τὸ ταξίδιον καὶ ἡ ἄφιξις εἰς Αἴγυπτον, στ. 5-7.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ. Ἡ ἐν στίχοις 2-4 ἐμφάνισις τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἰακώβ εἶναι ἡ τελευταία πρὸς αὐτὸν θεία ἀποκάλυψις.

2ον. Κατάλογος τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἰακώβ, στ. 8-27. α.) Ὁ τίτλος τοῦ παραγράφου τούτου, στ. 8α. β.) Τὰ τέκνα τοῦ Ἰακώβ ἐκ τῆς Ἀσίας, στ. 8β-15. γ.) Τὰ τέκνα τοῦ Ἰακώβ ἐκ τῆς Ζελοῦσ, στ. 16-18. δ.) Τὰ τέκνα τοῦ Ἰακώβ ἐκ τῆς Ραχὴλ, στ. 19-22. ε.) Τὰ τέκνα τοῦ Ἰακώβ ἐκ τῆς Βαλλᾶς, στ. 23-25. στ.) Γενικὴ ἀνακεφαλαίωσις τῶν τέκνων καὶ ἐγγόνων, στ. 26-27. 3ον. Ὁ Ἰωσήφ ἐξέρχεται εἰς προὔπαντησιν τοῦ πατρὸς του, στ. 28-34. α.) Ἡ συνάντησις, στ. 28-30. β.) Ὑποδείξεις τινὲς τοῦ Ἰωσήφ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς του, στ. 31-34.

II. Ἐπιτυχὴς διαμονὴ τοῦ πατριάρχου ἐν Αἴγυπτῳ. Γενέσ. 47,1-50,13. 1ον. Ἐγκαταστάσις τοῦ Ἰακώβ εἰς τὴν γῆν Γεσέμ, στ. 1-12. α.) Ὁ Ἰωσήφ παρουσιάζει εἰς τὸν Φαραῶ πέντε ἀδελφοὺς του, στ. 1-4. β.) Ὁ Φαραῶ παραχωρεῖ εἰς τὸν Ἰακώβ τὴν γῆν Γεσέμ, στ. 5-6. γ.) Παρουσίασις τοῦ Ἰακώβ ἐνώπιον τοῦ Φαραῶ, στ. 7-10. δ.) Ὁριστικὴ ἐγκατάστασις τοῦ Ἰακώβ ἐν Γεσέμ, στ. 11-12. 2ον. Ἡ διαχείρισις τοῦ Ἰωσήφ ἐν Αἴγυπτῳ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πείνης, στ. 13-28. α.) Πώλησις τοῦ σίτου ἐπὶ χρήμασι, στ. 13-14. β.) Πώλησις τοῦ σίτου ἐπ' ἀνταλλαγῇ ζώων, στ. 15-17. γ.) Πώλησις τοῦ σίτου ἐπ' ἀνταλλαγῇ κτημάτων, στ. 18-22. δ.) Σύμβασις τοῦ Ἰωσήφ μετὰ τῶν Αἰγυπτίων, στ. 23-26. ε.) Συγκεφαλαίωσις τῶν ἐτῶν διαμονῆς τοῦ Ἰακώβ ἐν Γεσέμ, στ. 27-28.

III. Αἱ τελευταῖαι διατάξεις τοῦ Ἰωσήφ καὶ ὁ θάνατός του. Γεν. 47,29-50,13. 1ον. Διατάξεις σχετικῶς πρὸς τὴν ταφὴν του. Γενέσ. 47,29-31. α.) Ἡ πρὸς τὸν Ἰωσήφ πατρικὴ ἐντολή, στ. 29-30α. β.) Ἡ ἐνορκος ὑπόσχεσις τοῦ Ἰωσήφ, στ. 30β-31α. γ.) Πλήρης πίστει εὐχαριστία τῷ Θεῷ, στ. 31β. Π.βλ. Ἐβρ. 11, 28. 2ον. Ὁ Ἰακώβ υἱοθετεῖ τὸν Ἐφραΐμ καὶ τὸν Μανασσῆν, Γεν. 48,1-7 α.) Εἰσαγωγή εἰς τὸ νέον ἐπεισοδιον, στ. 1. β.) Ἡ υἱοθεσία, στ. 2-6. γ.) Ἐπιβεβαίωσις ἀνάμνησις, στ. 7. Πρβλ. Γεν. 35,16-19. 3ον. Ὁ Ἰακώβ εὐλογεῖ τὸν Ἐφραΐμ καὶ τὸν Μανασσῆν, στ. 8-20. α.) Συγκινητικὴ εἰσαγωγή, στ. 8-11. β.) Ἡ ἐναλλαγὴ τῆς θέσεως τῶν υἱῶν τοῦ Ἰωσήφ, στ. 12-14. γ.) Ἡ εὐλογία, στ. 15-16.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ. Διὰ πρώτην φορὰν ἀναφέρεται ἡ ἐν στίχῳ 14 «ἐπίθεσις» τῆς χειρὸς ἐπ' εὐλογία. — Ἡ ἐν

στίχῳ 16 ὀνομασία «ἄγγελος» ὑπονοεῖ αὐτὸν τὸν Κύριον. Πρβλ. Μαλαχ. 3,1.

δ.) Ὁ Ἰακώβ καθησυχάζει τὴν συνείδησιν τοῦ Ἰωσήφ, στ. 17-20. 4ον. Ἡ εἰδικὴ κληρονομία τοῦ Ἰωσήφ, στ. 21-22. Πρβλ. Γεν. 33,19. 5ον. Ἡ προφητικὴ εὐλογία τοῦ Ἰακώβ. Γενέσ. 49,1-28. α.) Ἱστορικὴ εἰσαγωγή, στ. 1-2. β.) Ὁ Ρουβὴν, στ. 3-4. γ.) Ὁ Συμεὼν καὶ Λευὶ, στ. 5-7. δ.) Ὁ Ἰούδας καὶ ὁ Μεσσίας, στ. 8-12. ε.) Ὁ Ζαβουλὼν, στ. 13. στ.) Ὁ Ἰσάχαρ, στ. 14-15. ζ.) Ὁ Δάν, στ. 16-17. η.) Ὁ Γάδ, στ. 19. θ.) Ὁ Ἀσήρ, στ. 20. ι.) Ὁ Νεφθαλί, στ. 21. ια.) Ὁ Ἰωσήφ, στ. 22-26. ιβ.) Ὁ Βενιαμίν, στ. 27. — Γενικὴ ἀνακεφαλαίωσις, στ. 28. 6ον. Θάνατος τοῦ Ἰακώβ, στ. 29-33. α.) Αἱ τελευταῖαι θελήσεις τοῦ πατριάρχου, στ. 29-32. β.) Ὁ θάνατος, στ. 33. 7ον. Ἡ ταφὴ τοῦ Ἰακώβ Γενέσ. 50,1-13. α.) Τὸ γενικὸν πένθος. Ἡ ταφίσευσις, στ. 1-3. β.) Ἄδεια τοῦ Φαραῶ πρὸς τὸν Ἰωσήφ νὰ ταφῇ ὁ νεκρὸς ἐν Χαναάν, στ. 4-6. γ.) Περιγραφή τῆς νεκρικῆς πομπῆς, στ. 7-9. δ.) Ὁ κοπετὸς ἐν τῇ ἄλσιν Ἀνάθ, στ. 10-11. ε.) Ὁ ἐνταφιασμοὸς τοῦ Ἰακώβ ἐν Χεβρών, στ. 12-13.

IV. Θάνατος τοῦ Ἰωσήφ. Γενέσ. 50,14-26. 1ον. Οἱ φόβοι τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἰωσήφ, στ. 14-17α. 2ον. Ἡ μεγαλοφυξία τοῦ Ἰωσήφ, στ. 17β-21. 3ον. Τὰ ἔτη τῆς ζωῆς τοῦ Ἰωσήφ, στ. 22-23. 4ον. Τελουταῖαι συστάσεις τοῦ Ἰωσήφ καὶ θάνατος αὐτοῦ, στ. 24-26.

E. I. K.

ΙΩΑΝΝ. ΚΑΡΜΙΡΗ
ΥΦΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ

[4]

Αὐτὰ, ἐν ἀτελεστάτῃ βεβίωσιν σκιαγραφίᾳ, εἶνε αἱ ἐπὶ τὴν Ὀρθόδοξον Θεολογίαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀσκηθεῖσαι φιλοσοφικαί, ἡρωικακαθολικαὶ καὶ προτεσταντικαὶ ἐπιδράσεις. Παραλείπομεν βεβαίως νὰ ἐξετάσωμεν ἐνταῦθα τὰς κατ' ἀντίστροφον φορὰν μεγάλας καὶ βαθεῖας ἐπιδράσεις τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας ἐπὶ τῆς Φιλοσοφίας καὶ τῆς ἑτεροδόξου Θεολογίας. Διότι τοῖς πᾶσιν εἶνε γνωστὸν πρῶτον μὲν ὅτι ἡ ὀρθόδοξος ἑλληνικὴ καὶ γενικώτερον ἢ χριστιανικὴ σκέψις ἔσχε μεγίστην, εἰδυτάτην καὶ βιθυτάτην ἐπιδρασιν ἐπὶ τῶν περισσοτέρων φιλοσοφικῶν συστημάτων τῶν δύο τελευταίων χιλιετηρίδων καὶ δὴ ἐπὶ τῆς νεωτέρας καὶ κατ' ἐξοχὴν τῆς ἀρχαιοτέρας φιλοσοφικῆς διανοήσεως, ἣν ἀδήγησε πρὸς νέα μεγαλα προβλήματα καὶ πρὸ τῆς ὁποίας ἀπεκάλυψε νέα βάθη τῆς ἐρεῦνης καὶ διήνοιξε νέους εὐρεῖς ὁρίζοντας· δεύτερον δὲ ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Θεολογία ἔνθεν μὲν βιθυτατα καὶ οὐσιαστέστατα ἐπηρέασε καὶ μέχρι τινὸς προεχάρξε τὴν ὁδὸν τῆς ἐξελίξεως τῆς Λατινικῆς Θεολογίας τῆς Δύσεως, ἐτέρωθεν δὲ ἠσκησεν ἄμεσον ἢ ἕμμεσον ἐπίδρασιν εὐεργετικωτάτην καὶ ἐπὶ τῆς Προτεσταντικῆς Θεολογίας.

ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτέρας μέχρι τῆς συγχρόνου, ὡς τοῦτο διαπιστοῦται ἐν μέρει ἐν τῇ 'Αγγλικανικῇ, ὡς καὶ τῇ γνωστῇ ὑπὸ τὸ ὄνομα Διαλεκτικῆ Θεολογία τῶν K. Barth, E. Brunner καὶ τῶν ὁπαδῶν αὐτῶν. Οὕτω λοιπὸν διαπιστοῦται ἀμοιβαία ἀλληλεπίδρασις ἀξιολογώτατη τοῦτο μὲν μεταξὺ τῆς Θεολογίας καὶ τῆς Φιλοσοφίας, τοῦτο δὲ μεταξὺ τῆς Ὁρθοδόξου καὶ τῆς ἑτεροδόξου Θεολογίας. Ἐπιτελεῖται δὲ αὕτη ἐν τῷ κόσμῳ τῶν ἰδεῶν σχεδὸν μετὰ τῆς αὐτῆς ἀναγκαιότητος καὶ φυσικότητος, μεθ' οὗσας καὶ ἐν τῷ φυσικῷ καὶ ἐν τῷ ψυχικῷ καὶ ἐν τῷ ἠθικῷ κόσμῳ. Ἐπομένως καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Θεολογία ἦτο ἐντελῶς φυσικὸν ἢ ὑποστῆ τὴν ἐπίδρασιν ἰδεῶν ξένων, φιλοσοφικῶν τε καὶ θεολογικῶν.

Κρίνοντες δὲ νῦν γενικῶς τὰς ξένας ταύτας ἐπιδράσεις ἐπὶ τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας παρατηροῦμεν, ὅτι πολυαριθμότεραι μὲν καὶ βαθύτεραι ὁπωσοῦν εἶνε αἱ ῥωμαιοκαθολικαί, ὀλιγαριθμότεραι δὲ καὶ μᾶλλον ἐξωτερικαὶ εἶνε αἱ προτεσταντικαί, καὶ ἐντελῶς ἐπουσιώδεις καὶ τυπικαὶ εἶνε αἱ φιλοσοφικαί· πᾶσαι δὲ ἠσκήθησαν οὐχὶ ἐπὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐπισήμου διδασκαλίας αὐτῆς, ἀλλ' ἐπὶ τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας καὶ δὴ ἐπὶ ὥρισμένων εὐσφίθμων ἀντιπροσώπων αὐτῆς. Πρὸς τούτους δὲ θὰ ἠδύνατο ὁμοίως νὰ παρατηρηθῇ, ὅτι πᾶσαι σχεδὸν αἱ ξένοι ἐπιδράσεις εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον περιφερειακαί, μὴ εἰσχωρήσασαι μέχρι τοῦ κέντρου τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, εἶνε ἐξωτερικαὶ καὶ ἐπιφανειακαὶ καὶ οὐχὶ ἐσωτερικαὶ καὶ βαθεῖαι, ἀναφέρονται εἰς τὴν μορφήν καὶ τὴν διαλεκτικὴν καὶ τὴν φραστικὴν διατύπωσιν μᾶλλον ἢ εἰς τὴν οὐσίαν καὶ τὸ περιεχόμενον, ὅπως ἀθικτὸν καταλιποῦσαι τὴν ἐπίσημον ἐκκλησιαστικὴν διδασκαλίαν. Κατὰ ταῦτα, θὰ ἠδυνάμεθα νὰ παραβάλωμεν τὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπισήμως καὶ ἀενάως διδασκομένην ὀρθόδοξον πίστιν πρὸς ὀρηκτικὸν καὶ ἀδιάκοπον ῥεῖμα, οὗτινος τὰ κεντρικὰ ρεῖθρα ῥέουσι πηγαῖα καὶ διανγῆ καθ' ἅπαντα τὸν δισχιλιετῆ που ῥοῦν καὶ ἱστορικὸν βίον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ Θεολογίας, ἀδιάφορον ἂν τὰ θεολογικὰ κράσπεδα αὐτοῦ ἐφάπτωνται ὅτε μὲν τῆς δεξιᾶς, ὅτε δὲ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης.

Τούτων οὕτως ἐχόντων ἡ ὑπερνίκησις καὶ ἀποκρούσις τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων ἐπὶ τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εὐχερῆς καὶ ὡς τοιαύτη κατὰ τὸ πλεῖστον συνετελέσθη ἤδη ὑπὸ τῶν νεωτέρων ὀρθοδόξων θεολόγων, ἀποκρίνεται δὲ ἡμῖν καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις νὰ τελειώσωμεν τὸ ἔργον ἐκείνων. Διότι ἡ ἐκ διαφόρων ἱστορικῶν αἰτίων καὶ ἀναγκῶν γενομένη εἴσοδος εἰς τὴν ὀρθόδοξον θεολογικὴν σκέψιν τῶν νέων ἀγνώστων τῇ ἀρχαιοτέρᾳ Ἑλληνικῇ Θεολογίᾳ προβλημάτων τῆς ἑτεροδόξου Θεολογίας καὶ ἡ ἄνευ βαθείας μελέτης ἀντιμετώπισις καὶ συζήτησις αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἐκάστοτε ὀρθοδόξων θεολόγων, δι' ἀπομιμήσεων καὶ δανείων εἴτ' ἐκ τῆς Λατινικῆς εἴτ' ἐκ τῆς Προτεσταντικῆς Θεολογίας, δὲν σημαίνει βεβαίως καὶ υἱοθέτησιν αὐτῶν ἢ οὐσιαστικὴν καὶ πραγματικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, πολλῶν δὲ ἥττον νέων δογματικῶν καθορισμῶν καὶ δογματικῆν ἐξέλιξιν ἐν τῇ

Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ· ἀλλὰ σημαίνει ἀπλὴν θέσιν νέων θεολογουμένων πρὸς τῆς ὀρθοδόξου σκέψεως καὶ ἔναρξιν τῆς ἐρεῦνης αὐτῶν, ἣτις ἔκτοτε συνεχιζέται μέχρι σήμερον ἐλευθέρως ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων θεολόγων καὶ θὰ συνεχισθῇ ἀκόμη ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἁγίας Γραφῆς, τῶν ἀποφάσεων τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν καὶ τῶν τοπικῶν Συνόδων καὶ τῆς διδασκαλίας τῶν ὀρθοδόξων Πατέρων, μέχρις οὗτο ὀρθόδοξος Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ὑψώσῃ, ὀρθόδοξος διατυπούσα, τὰ θεολογούμενα ταῦτα εἰς δόγματα τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἰσοστάσια πρὸς τὸ τριαδικὸν καὶ τὸ χριστολογικὸν τῶν ἀρχαίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Πρὸς τούτους δὲ εἶνε ἄκρως ἐπισηφάλης νὰ ἐμφερίσκηται ἐκάστοτε δυτικὴ ἐπίδρασις ἐπὶ πάσης ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας ἡμῶν, ὁμοιαζούσης ἢ καὶ ταυτιζομένης ἔτι πρὸς τὴν ἀντίστοιχον λατινικὴν ἢ προτεσταντικὴν διδασκαλίαν, διότι πολλαὶ τούτων ἐδιδάσκοντο ἀνεπισήμως καὶ ἐπιστεύοντο ἔκπαλαι ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων, βιθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀναπτυχθεῖσαι φυσιολογικῶς ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας. Τέλος αἱ ἐλάχιστοι διδασκαλαί, αἱ παραληφθεῖσαι ἀπὸ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν τῆς Δύσεως, «δὲν πρόπει νὰ ἀπορρίπτωνται ἀπλῶς καὶ μόνον, διότι παρελήφθησαν παρ' αὐτῶν, ἀλλὰ μετὰ βαθείαν καὶ λεπτομερῆ ἐξέτασιν καὶ μελέτην, διότι τινὲς τούτων δύναται νὰ στηρίζωνται καὶ ἐπὶ τῆς διδασκαλίας τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας καὶ ἐπομένως νὰ ὦσιν ὀρθαί», ὡς γράφει καὶ ὁ ἡμέτερος Καθηγητῆς Κ. Δυοβουνιώτης.

Ἐν πάσαις λοιπὸν ταῖς ἀμφισβητούμεναις δογματικαῖς διδασκαλαῖς, ἐφ' ὧν δὲν ἀπεφάνθη εἰσότης ἐπισήμως ἐν Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ ἢ Ὁρθοδόξῳ ἡμῶν Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ ὀφείλομεν, ἔχοντες ὑπ' ὄψει τί καὶ αἱ ἑτεροδοξοὶ Ἐκκλησιαὶ προεσβέουσι, νὰ ἐξετάζωμεν κυρίως τί ἡ ὀρθόδοξος ἱερὰ Παράδοσις διδάσκει, τί οἱ ἀνατολικοὶ Πατέρες ἐδίδαξαν, ἀποκρουόμενου παντὸς ὀθνεῖου καὶ ἑτεροδιδάκτου, ἐφ' ὅσον δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὴν ἀρχαίαν καὶ ἀνόθευτον πίστιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Τὸ ἔργον ἡμῶν κυρίως εἶνε νὰ ζητήσωμεν τὰς λύσεις τῶν ἀπασχολούντων τὴν σύγχρονον θεολογικὴν σκέψιν προβλημάτων οὐχὶ ἐν τῇ Δυτικῇ—Ῥωμαιοκαθολικῇ ἢ Προτεσταντικῇ—Θεολογίᾳ, ἀλλ' ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ὁρθοδόξῳ, διὰ δημοιοργικῆς ἐπιστροφῆς πρὸς τὴν Πατερικὴν Θεολογίαν, πρὸς τὰς ἰδίας ἡμῶν ἀρχαίας πηγὰς, ὅπως ἀνεπηρέαστοι καὶ ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τῆς ἑτεροδόξου Θεολογίας. Οὕτως ἄρα τὸ σύνθημα τῆς νεωτέρας Ὁρθοδόξου Θεολογίας καὶ ἐν πᾶσι μὲν, ἀλλ' ἰδιαίτατα καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐν τοῖς δογματικοῖς ζητήμασι, πρόπει νὰ εἶνε: ὀπίσω πρὸς τὰς πρώτας, τὰς διαυγείς καὶ ἀθολότους πηγὰς τῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Πατέρων αὐστηρᾶς Ὁρθοδοξίας!

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Πρώτην φορᾶν.

Ἄν θὰ περιπέσωμεν εἰς ἀνακριβείαν ἂν σημειώσωμεν ὅτι πρώτην ταύτην φορᾶν τὸ κράτος ἀξιοῖ παρὰ τῶν Ἐπιθεωρητῶν δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ὡς πρώτιστον στοιχεῖον τῆς περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐκθέσεώς των νὰ σημειώσωσι

τως πλήρη και άκριβή ένεκα τής διαφόρου κατ' Ἐκκλησίας και θρησκευάτα διεξαγωγής της—οί χριστιανοί τής οίκουμένης άνέρχονται εις 685—700 έκατομμύρια, κατανέμονται δέ κατ' Ἐκκλησίας και θρησκευτικὰς κοινότητας ως εξής περίπου: Καθολικοί 330—360 έκατομ. (Ευρώπη 215 έκατ., Β. Ἀμερική 47, Ν. Ἀμερική 60,8 έκ., Αυστραλία—Ωκεανία 10,4 έκ., Ἀσία 9,2, Ἀφρική 6,8 έκ.).—Ορθόδοξοι 125—145 έκατ. (Ευρώπη 110—130 έκ., Ἀσία 8,1 έκ., Ἀφρική 5,8, Β. Ἀμερική 1,2 έκ.).—Διαμαρτυρούμενοι 235 έκ. (συμπεριλαμβανομένων τών 35 έκ. άγγλικανών. Κατανέμονται ως εξής: Ευρώπη 120 έκ., Β. Ἀμερ. 100 έκ., Ἀσία 7 έκ., Αυστραλία—Ωκεανία 6 έκ., Ἀφρική 4 έκ., Ν. Ἀμερική 1,5 έκ.).—Ἄλλη άνακατανομή τών χριστιανών (πλὴν τών παπιστῶν): Ορθόδοξοι περί τὰ 145 έκ. (ὦν τὰ 85—100 έκ. οῦσοι), άγγλικανοί 35 έκ. (ὦν τὰ 20 ἐν Μεγ. Βρετανία, 10 έκ. ἐν ταῖς άποικίαις και 5 έκ. ἐν Ἠνωμ. Πολιτείαις), Βαπτισταί 13 έκ. (μετὰ παῖδια 35 έκ.). Κογκρηγασιοναλισταί 2,5 έκ. (μετὰ παῖδια 6—7 έκ.), Λουθηρανοί 84 έκ., Μεθοδισταί 15,4 έκ. (μετὰ παῖδια 35 έκ.), Προεβυτεριανοί 15,2 έκ., Ματερρυθμισμένοι 13,8 έκ. (μετὰ τὰ παῖδια 40—45 έκ.), Κουάκεροι 0,5 έκ., Παλαιοκαθολική 0,2, έκ., Ἠνωμένη Ἐκκλησία τοῦ Καναδά 2 έκ., έθνική πολωνική καθολική έκκλησία ἐν Ἠνωμ. Πολιτείαις 300,000, Τσεχοσλοβακική Ἐκκλησία 85,000—Οἱ άνηκοντες εις τὰ μὴ χριστιανικά θρησκευάματα, άποτελοῦνται: περὶ τὰ δύο δισεκατομμύρια, κατανέμονται ως εξής: Ευρώπη 500 έκ., Ἀμερική 250 έκ., Ἀφρική 150 έκ., Αυστραλία 12 έκ., και ὑπὲρ τὸ 1 δισκατ. και 50 έκ. ἐν Ἀσίᾳ.—Μερισμοί: Ἰσλαμισμός 270 έκ. (ὦν 180 έκ. ἐν Ἀσίᾳ) 74 ἐν Ἀφρική και 15 ἐν Ευρώπῃ). Ἰνδουισμός 250 έκ., Ἰουδαϊσμός 15 έκ., Βουδδισμός (Ἰνδιών, Κίνας και Ἰαπωνίας) 625 έκ., Πολυθεῖσταί 74 έκ., και άγνωστοί περί τὰ 75 έκ.

Κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Μαΐου (9—13) ἐν Οὐτρέχτη θὰ συνέλθῃ διεθνής διάσκεψις έκκλησιαστική, άποσκοποῦσα εις τὸν καθορισμὸν τών βάσεων τοῦ μέλλοντος Οἰκουμενικοῦ συνεδρίου τών Ἐκκλησιῶν, κατὰ τὴν κοινήν άπόφασιν τών τελευταίων ἐν Ὁξφόρδῃ και Ἐδιμβούργῳ συνεδρίων. Τὴν διάσκεψιν ταύτην θὰ άποτελέσουν άντιπρόσωποι πᾶσῶν τών χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν και Κοινοτήτων, πλὴν τής Ρωμαίικῃς.

Ἐκ τῆς Θεόδωρου Aubert, πρόεδρος τής Διεθνοῦς Ἀντικομμουνιστικῆς Συνενοήσεως, γράφωμεν ἐν τῇ journal de Genève περὶ τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς μπολσεβικῆς άναστατάσεως (On en est la révolution bolchevique) μετὰ τὰς τελευταίας πολυαριθμούς έκτελέσεις τῆς Μόσχας και άντιβάλλον πρὸς άλλήλας τὰς προσωπικότητας τοῦ Λένιν και Στάλιν, έπάγεται ὅτι, καίτοι εἶνε έπισφαλῆς πᾶσα περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ρωσίας πρόρρησις, οὐχ ἥττον δύναται τις νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ παρόντος και νὰ εξαγάγῃ συμπεράσματα ἐκ τοῦ παρελθόντος. «Τὸ παρὸν λοιπόν,—λέγει—τῆς Ρωσίας τῶν Σοβιετ εἶνε και παρουσιάζει τὴν διάλυσιν τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος. Ὑπὸ τὸν Λένιν, τὸ κόμμα ἦτο εἰ: έπαναστατικὸς όργανισμὸς, ισχυρὸς εις καταστροφάς, άνίσχυρος νὰ οἰκοδομῇ. Ἦτο ὁμως συμπαγῆς, ὁμοιογενής, πειθαρχικός, με άγωνιστικὸν μένος. Αἱ ζωτικαί του άρχαί ἦσαν τὸ μῖσος και ἡ τρομοκρατία. Κατωστράφη σήμερον ὑπὸ τοῦ μῖσους και τῆς τρομοκρατήσεως. Διάβροχος ἐκ τοῦ αἵματος τών άλλων, εξακολουθεῖ νὰ ποτιζέται ἐκ τοῦ ἰδικοῦ του αἵματος. Ἄλλ' ἡ ἱστορία διδάσκει ὅτι ἐν καθεστῶς φθίνας ἐκ τῆς έσωτερικῆς του διαλύσεως. Καὶ δύναται τις νὰ συμπεράνῃ ὅτι τοιοῦτο θὰ εἶνε και τὸ τέλος τοῦ σοβιετικοῦ καθεστῶτος. Ἦ δὲ ἡμέρα εκείνη θὰ εἶνε ἡμέρα άπαλευθερώσεως διὰ πάντας τοὺς λαούς και οὐχὶ διὰ μόνον τὸν ρωσικόν».

Ο Καθηγητῆς τοῦ ἐν Ἐρεσολύμεις Πανεπιστημίου κ. Torczyner έδημοσίευσεν έσχάτως τόμον περιέχοντα συλλογὴν 18 ἐπιστολῶν διὰ μελάνης γεγραμμένων έβραϊστί ἐπὶ συντριμμάτων κεράμων κατὰ τὸν σ' π. Χ. αἰῶνα.

μετὰ σχολίων. Αἱ ἐπιστολαί αὗται, άνακαλυφθεῖσαι κατὰ τὰς ἐν Tel—el—Duweir (άρχ. Lakish) τῆς Παλαιστίνης διενεωρηθεῖσας ὑπὸ τοῦ άγγλου άρχαιολόγου John Starkly άνασκαφάς, άπευθύνονται πρὸς τὸν διοικητὴν τῆς Lakish και άποδιδόμεναι ὑπὸ τοῦ κ. Torczyner εις τὸν προφήτην Οὐρίαν, άνάγονται δ' ὑπ' αὐτοῦ εις μικρὸν πρὸς τῆς πτώσεως τῆς Ἱερουσαλήμ χρονικὸν διάστημα, ἦτοι εις τὰ έτη 588—587. Κατὰ τὴν γνώμην ὁμοῦ τοῦ Γραμματέως τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν έπιγραφῶν κ. Dussaud, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Οὐρίας εἶχεν ἡδὴ άποθάνει πολὺ πρὸ τῶν ἐτῶν τούτων, δέον ὡς συγγραφεῖα τῶν ἐπιστολῶν νὰ δεχθῶμεν τὸν προφήτην Ἰερεμίαν, γράφοντα πρὸς ὁμάδα εὐσεβῶν Ἰουδαίων, τηρούντων μετ' αὐτοῦ σχέσεις, κατὰ τοσοῦτο μάλλον, καθ' ὅσον αἱ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ταύταις περιεχόμεναι συμβουλαί συμπέπτουσι πρὸς τὰς ἐν ταῖς ταυτοχρόνως συγγραφείσαις προφητεῖαις αὐτοῦ περιερχόμενας ἰδέας.

Ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἰταλίας κ. Μουσολίνι «Ὁ φασισμός, ἡ θεωρία και οἱ θεμελιώδεις νόμοι του», τὰ εξῆς λέγονται περὶ τῆς στάσεως τοῦ φασιστικοῦ κράτους πρὸς τὴν θρησκείαν: «Τὸ φασιστικὸν κράτος δὲν εἶνε άδιάφορον πρὸς τὴν θρησκείαν, ἰδίᾳ δὲ πρὸς τὴν θετικὴν θρησκείαν, ὁποῖαν άντιπροσωπεύει ὁ καθολικισμὸς ἐν Ἰταλίᾳ. Τὸ κράτος δὲν ἔχει θεολογίαν, ἔχει ὁμως ἠθικὴν. Τὸ φασιστικὸν κράτος ἐμβλέπει ἐν τῇ θρησκείᾳ μίαν τῶν βαθυτέρων ἐκδηλώσεων τοῦ πνεύματος, κατ' άκολουθίαν θὰ πράξῃ τι πλεον τοῦ πρὸς αὐτὴν σεβασμοῦ: θὰ τὴν υπερασπίσῃ και θὰ τὴν προστατεύσῃ. Τὸ φασιστικὸν κράτος δὲν δημιουργεῖ ἰδικόν του εἰδικὸν «θεόν». ὡς τὸ ἤθελεν ὁ Ροβεσπιέρος, οὐδὲ προσπαθεῖ νὰ ἐκριζώσῃ τὴν θρησκείαν ἐκ τῶν ψυχῶν, ὡς τὸ πράττει ὁ μπολσεβισμός. Ὁ φασισμὸς σεβεται τὸν θεὸν τῶν άσκητῶν, τῶν άγίων, τῶν ἡρώων, ὡς και τὸν θεὸν τὸν ὁποῖον πιστεύει και ἱκετεύει ἡ άπλή καρδιά τοῦ λαοῦ».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εις τὰς δύο τακτικὰς συνεδριάσεις κατὰ τὴν λήξασαν εβδομάδα, ὡσαύτως συνήλθε τὸ πρωτόδικον Συνοδικὸν Δικαστήριον τὴν Τετάρτην, τὸ Συμβούλιον τοῦ TAKE τὴν Τρίτην και τὸ Συμβούλιον τοῦ ΟΑΕΠ τὴν Παρασκευὴν. Τὸ παρελθὸν Σάββατον συνήλθεν εις συνεδρίαν τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ Σάββατον τῆς παρελθούσης εβδομάδος ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος έπεσεκέφθῃ τὰς γυναικείας φυλακὰς, εις αἷ: ὤηρητοετοῖς μοναχοῖ με λαμπρὰ άποτελέσματα ἐπὶ τοῦ ἠθους και τῆς καθόλου διαγωγῆς τῶν κρατουμένων. Ἐκ τῶν φυλακῶν, μετέβη εις τὴν Παιδικὴν Στέγην, ἔνθα μορφοπίνται τὰ παῖδια τῶν κρατουμένων γυναικῶν.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας πρόκειται νὰ συγκροτηθῇ μεγάλη ἐπιτροπὴ πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῆς άνοικοδομήσεως τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως. Ἦδὴ δὲ ἐκδηλοῦται ζωηράτατον ἐνδιαφέρον ἐκ μέρους τῆς εὐσεβοῦς ελληνικῆς κοινωνίας ὑπὲρ τοῦ μεγάλου τούτου έργου.

Ὁ Μακ. Αρχιεπίσκοπος προέβη εις έπανειλημμένα διαβήματα παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ τῆς Δικαιοσύνης ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς οἰκονομικῆς θέσεως και ὑπὲρ τῆς συντάξεως τῶν ἱερέων τῶν φυλακῶν, ὡσαύτως δὲ και ὑπὲρ τῆς αύξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν. Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης εἰσηγήθη εις τὸ ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἰδίως τὴν άπονομὴν συντάξεως ἐκ τῶν δημοσίου, τῆς ὁποίας έστέρησεν αὐτοὺς ἀπὸ 31)10)1935 νομ. Διάταγμα. Οἱ δὲ ἱερεῖς συμφώνως πρὸς ἄρθρον 89 τοῦ Νεμοθετικοῦ τούτου Διατάγματος, πλὴν τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καθηκόντων των, κηρύττουσι τὸν θεῖον λόγον ἐν ταῖς φυλακαῖς ἐπισκέπτονται και νοουθετοῦσι τοὺς κρατουμένους, παρακολουθοῦσι τὴν ἠθικὴν αὐτῶν κατάστασιν, έκτελοῦσι καθήκοντα διδασκάλου, Γραμματέως ἢ και ὑποδιευθυντοῦ άκόμη. Ὁ ἱερεὺς μάλιστα τῆς ἐν Ἀθήναις φυλακῆς Ἀβέρωφ δύναται νὰ έκτελῇ συγχρόνως και καθήκοντα ἐπιθεωρήσεως

θά εκπληρωθῶ εὐσυνειδήτως τὸ καθήκοντα τῆς ὑπηρεσίας μου». Ὁ ἀρνούμενος τὸν ὄρκον τοῦτον θά ἀπολύεται τῆς θέσεώς του.

BIBLIA

Κων. Γ. Μπότη Δρος Θ. καὶ Φ., Ἰωάννης ὁ Σιφιλίτης, ὁ νομοφύλαξ, ὁ μοναχός, ὁ Πατριάρχης καὶ ἡ ἐποχὴ αὐτοῦ. Συμβολὴ εἰς τὰς βυζαντινάς σπουδὰς τῆς ἰα' ἑκατονταετηρίδος. Διατριβὴ ἐπὶ ὑψηλοῖς. (Texte und Untersuchungen zur byzantinisch neugriechischen Philologie, Zwanglose Beihefte zu den «Byzantinisch - Neugriechischen Jahrbüchern», herausgegeben von Prof. Dr Nikos Bees, Athen, 1937 (σ. 161).

Τοῦ αὐτοῦ Ἡ φίλια γενικῶς καὶ κατὰ τὸν μέγαν Φώτιον. (Ἀνατύπωση ἐκ τῆς «Ἐκκλησίας») Ἀθήναι, τύποις «Φοίνικος» 1938 (σ. 53).

Κωνστ. Γ. Βουρβέρη Διευθυντοῦ τοῦ Διδασκαλείου τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως. Ὁ ἔθνικὸς καὶ ἀνθρωπιστικὸς χαρακτῆρ τῆς μέσης παιδείας. Ἐναρκτηρίον μάθημα. (Ἀνατύπωση ἐκ τοῦ «Ἀρχαίου Οἰκονομικῶν καὶ Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν») Ἀθήναι 1938 (σ. 11).

Δημητρίου Σ. Μπαλάου Ἀκαδημαϊκοῦ, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Αἰ θρησκευτικὰ ἀντιλήψεις τοῦ Ἰω. Συκουτρή. Ὁμιλία λεχθεῖσα κατὰ τὸ φιλολογικὸν μνημόσυνον τῆς 29 Μαρτίου 1938 ἐν τῷ φιλολογικῷ συλλόγῳ «Παρνασσῶ». Ἀνατύπ. ἐκ τῆς «Νέας Ἑστίας».

Ἀρχιμανδρίτου Ἀθανασίου Σφρακιανοῦ, Δ. Θ., Οἱ σοφοὶ περὶ Θεοῦ καὶ θρησκείας. (Ἀνατύπωση ἐκ τοῦ «Ἐκκλ. Φόρον»). Ἀλεξάνδρεια, Πατριάρχ. Τυπογραφεῖον 1937 (σ. 16).—Διάλεξις δοθεῖσα ἐν τῷ Ἐντευκτηρίῳ τῆς Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος τῶν Νέων Ἀλεξανδρείας.

Χρήστου Καπνουκάγια, Ἐκτάκτου καθηγητοῦ τῆς Λατινικῆς Φιλολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν. Οἱ ἡγήτορες τῆς ἀρχαίας Ρώμης λόγιοι καὶ οἱ νεωτερισταί. (Ἀνάτυπον ἐκ τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπετηρίδος τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, 1938).—Ἐναρκτηρίον μάθημα ρηθὲν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούρῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου.

Κωνστ. Γ. Βουρβέρη Διευθυντοῦ τοῦ Διδασκαλείου τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, Αἱ ἱστορικὰ γνώσεις τοῦ Πλάτωνος. Α' Βαθμιακὰ. Ἀθήναι, τύποις Μαυρίτσου καὶ Μάρδα, 1938 (σ. 160).

Τοῦ αὐτοῦ Platon und die Barbaren, Aten 1938 (σ. 24).

Βασιλείου Μ. Βέλλα Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Παρατηρήσεις ἐπὶ τινων στίχων τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀβακούμ (κατὰ τοὺς Ὁ). Ἀνάτυπον ἐκ τῆς Ἐπιστημ. Ἐπετηρίδος τῆς Θεολογ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἀθήναι, Τύποις «Φοίνικος» 1938. (σ. 14).

Γεωργίου Δ. Σωτηρίου Καθηγητοῦ τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, Ἐγχειρίδιον τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας. Β'. Ἀνάτυπον ἐκ τῆς Ἐπιστ. Ἐπετηρίδος τῆς Θεολογ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (μετ' εἰκόνας). Ἀθήναι, τύποις «Φοίνικος» 1938 (σ. 20).

Λεωνίδου Ἰω. Φιλιππίδου Ὑφηγητοῦ τῆς Ἱστορίας τῶν θρησκευμάτων ἐν τῇ Θεολογ. Σχολῇ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Θρησκεία καὶ ζωή. Ἀθήναι, τύποις «Πυρσοῦ» 1938 (σ. 85).

Τοῦ αὐτοῦ, Θρησκεία καὶ θάνατος. Ἀθήναι, τύποις «Πυρσοῦ» 1938 (σ. 48).

Σοφοιλέως Δ. Λόλη καθηγ. ἐν τῷ Κολλεγίῳ Ἀθηνῶν Ἡ Κοσμολογία κατὰ τὴν ἀγ. Γραφὴν καὶ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας. Α' Γένεσις - Μυθολογία. Θεσσαλονίκη, τύποις Μιχ. Τριανταφύλλου 1937 (σ. 62).

- ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ -

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Γ. Μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 83 τοῦ κωδικοποιηθέντος ἐνοριακοῦ νόμου 5489 ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς εἰκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ σήμερα ὑποβάλλωσι τῇ καθ' ἡμᾶς ἱερᾷ Μητροπόλει τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου τοῦτου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ προκειμένου

νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων ἱερέων τῆς χειρουργείας ἐνορίας «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» Κόκκας, τῆς ἐπαρχίας Τριφυλίας. Ἐν Κυπριασίῳ τῇ 13 Μαΐου 1938.

† Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Ἀνδρέας.
Γ. Μητρόπολις Φθιώτιδος

Χειρουργεία τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Λάφυα κ.δ. Ὑπάτης προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 82 τοῦ νόμου 5489 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσίευσσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν εἰς τὴν γραφεῖα τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 83 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ. Ἐν Λαμίᾳ τῇ 14 Μαΐου 1938.

† Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος.
Γ. Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνουρίας

Κανονίσεως τῆς θέσεως ἐφημερίου ἐν τῇ ἐνορίᾳ ἁγίου Νικολάου Σκοπῆς Μαντινείας, καλοῦνται οἱ ἔχοντας τὰ τόμια καὶ κανονικὰ προσόντα, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐρατεύσωσιν ἐν εὐετῇ, ὅπως μέχρι τῆς 31ης Μαΐου ἐ.ε. ὑποβάλλωσιν ἡμῖν δι' αἰτήσεως τῶν τ' ἀπατούμενα πιστοποιητικὰ. Ἐν Τριπόλει τῇ 2 Μαΐου 1938.

† Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανός.

Γ. Ἐπισκοπὴ Κυθωνίας καὶ Ἀποκορώνου

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν ὀργανικὴν θέσιν τοῦ ἐφημερίου τοῦ χωρίου Βρυσοῶν Κυθωνίας καὶ ἔχοντας πτυχίον ἱερατικῆς σχολῆς ἢ ἀπολυτήριον γυμνασίου (οἱ τοῦ γυμνασίου ἐκπαιδεύονται ἐπὶ ἐν ἔτος εἰς ἱερατικὸν φροντιστήριον) ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν μέχρι τῆς 12 Ἰουνίου ἐ.ε. τὰ ὑπὸ τοῦ κωδ. νόμου 5439 ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων. Ἐν Χανίοις τῇ 12 Μαΐου 1938.

† Ὁ Κυθωνίας καὶ Ἀποκορώνου Ἀγαθάγγελος.

Γ. Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 81 τοῦ νόμου 5489 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμια καὶ κανονικὰ προσόντα, νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τῆς ἐνορίας τοῦ προσφυγικοῦ συνοικισμοῦ Σφήνας—Βάλτου ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν μέχρι τῆς 15ης Ἰουνίου ἐ.ε. τὰς ἐγγράφους αἰτήσεις τῶν μετὰ τῶν ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ νόμου (ἀρθρον 83) πιστοποιητικῶν. Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 11 Μαΐου 1938.

† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἰερόθεος.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Τὸ Τοπικὸν Συμβούλιον Ὁ Δ.Ε.Π. τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὑδρας Στετσῶν καὶ Αἰγίνης διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοψηφικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς μισθώσεως ἢ εἰς θέσιν Μίσου Ὑδρας βραχέως ἐκτασεὶς πρὸς ἐξαγωγὴν πετρώματος δολομίτη, βάσει τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Ὁ Δ.Ε.Π. τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὑδρας Στετσῶν καὶ Αἰγίνης καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ὑδρᾷ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 15ην Ἰουνίου 1938 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π.μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῇ συγγραφῇ ὑποχρεώσεων, καὶ λοιπῶν ὄρων δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκίῳ Ὑποκαταστήματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

† Ὁ Ὑδρας, Στετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκόπιος.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛ.Φ. ΓΡΑΦΕΙΩΝ 24-195

Διευθύνουσα Ἐπιτροπεία:

- † Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- † Ὁ Ἐδέσσης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ
- † Ὁ Εὐάνθης ΙΩΑΚΕΙΜ

Ὑπεύθυνος, Π. Σ. Μανωλέσης

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Λεωνιδίου 4, Τηλ. 54-229